

Lidija Polak

aKORD

*Umakneš se vodi, drevesu.
Klicu od daleč.
Zaviješ v nerazsvetljeno ulico.
Ko prečkaš cesto,
pomagaš starki
izpustiti vzdih,
misli, obleko.
Zaplavaš
med vogalom četrte in pete.
V okrasto stavbo.
Prestopiš pet stopnic.
Obesiš se na zvonec.
Ko odpre,
mu sedeš v dlan.
Vstopiš. Čez linolej.
Noge obješ okoli stola.
Pomirjena.
Ko klepetata,
se soba zrači na vzhod.
Objame te.
S prsti zaokroži po vretencih
in jih prestavlja, kot rubikovo kocko,
v zaporedje akordov.
Vmes se zatakne.
Zakolne, kot gozdar pri spravilu sečnje.
Nato steče čez sobo.
Pod lestencem
in skozi predale.
Sname zavese. Polomi okna, vrata.
Stene.
Prižge luč.
In, ko v kaminu zagori,
se razbije.

Iz vrča steče kaplja.
Čez.*

Stopiš na prste

Se visoko odrineš.
In kot v zadrugi
razpreš
trepalnice.
In vidiš veselje
v ugaskih.

*

Vdeneš se v iglo.
In nit
vlečeš skozi uho,
skozi oči
hiše.
Skleneš vhod in zadnja vrata,
požarne stopnice,
kamin.
Nad tabo visi slika,
ki govori.
Vsako jutro
jo zlepiš v pesem.
A nisi šivilja.

*

Si
tista,
ki trka
v svetilko:
saj si doma,
zakaj ne odpreš?

Odkar je ni

Odkar je ni
ima življenje
gladke zdrse
v travah.
V razah
lomljive oprijemke.
Padce
nizdol grebena.
Neizrazite črte
čez čelo
in groba usta
violončela.

Globoko vžrto praznino.

V vonju zastalih,
izpreženih,
mrzlo tišino.
In tako črno črnino,
razobešeno,
kot obok
čez oči,
da je ne prelomi niti dotik sveče z lune,
ne pesem škržatov,
na jasi
pribeglih trepetov
v premrlih krilih kresnic.

ko te bom množil

prisegam da te bom držal nad ognjem
dokler ne padeš

moja draga
vame

in te skurim
kot poleno v kaminu

v dom
med lončnice
med zložene opeke roda
in postaneš zemlja
ki jo bom oral

naj bom tvoj
vzneseno bom sešteval
matematično natančno
tvojost s svojostjo

da naju bom množil
delil
odšteval

in bova vedno večja